

se moj Polajček postavil, ko bi jo pripeljal za pod pazduho v domačo vas namesto nekdanje ljubljene Vide!

Potem začne Marta z izbranimi besedami razlagati, kako elegantni in veliki stanovanji imata sestri, v kakšnem slogu je pohištvo, v kakšnih toaletah hodita na izprehod, v gledišče, na ples. Tista na Dunaju ima štiri, ona v Budapešti sedem sob v najemu. In o sebi razodene, da ima tisti okus kakor sestri in krasne obleke, ki si jih vse sama naredi in jo malo stanejo, da jih vzame s seboj, če gre k sestram v posete, ker bi se je sicer sramovali. Sestri pa dobivata vse svoje toalete iz Pariza, potrata, katero jim večkrat očita. Med takim brbljanjem tiho sedim, mežikam nekam v kot, viham brke in vljudno zibljem glavo. Ko sem bil že tretjikrat slišal povest o obeh srečnih sestrah, je prinesla Marta iz stanovanja sliko, ki je predstavljala vse tri Majerjeve hčerke. Dolgo sem motril, občudoval, hvalil. „Tri gracije, tri gracije!“ sem vzklikal zapored s pridurnjenim glasom ter obračal zaprašeni dokument na vse strani, kakor to dela izvedenec v slikarskih in ženskih stvareh, da ima več užitka. Najbolj sem strmel na debele ustnice in na dolge hebrejske nosove. Bog ve, katerega leta je bila narejena ta slika, precej stara se mi zdi — sem natihem razsodil. „Ta je Hermina — častnikova, ta je Ilka — bankirjeva. Kaj ne, da imam lepi sestri?“ je vprašala Marta, stoječa tik mene in nagnivši glavo vstric z mojo. „In ta tretja jima je popolnoma podobna. To ste vi, gospica Marta. Prekrasno! Prekrasno!“ — „Kaj ste me spoznali?“ se je obveselila. Dvignil sem glavo od slike in jo tako hitro okrenil k deklici, da sem z brkom pometel po njenem licu. Vsa oživiljena je pogledala v moje odkrite oči in starka je tiho pokukala od peči, radovedna, kako kaj vreta lončka, pristavljena k ognju.

(Dalje prihodnjič.)

Mračno uro.

Moj cilj ni vročih ust goreča strast
in grudi belih burno valovanje —
Potopil v morju sem ljubavi slast,
pokosil v srcu svojem hrepenenje.

In sam veslam v morjá neznano dalj,
sam misli v grudo tujih tal zasejem
in sam sem svoji duši večni kralj
in plakam sam in sam se solzam smejem.

Vojeslav Molè